

דוד בן-גוריון בשיחה התנכית *
— דומה לאבנ"ג

הווי

שמשון הבנדים

כשרא אלוהים את השמים והארץ וקבע לכל חיה משכן משלה — האויר לצפור, הים לדג, הצלחת לתרנגולת — שכח לקבוע מקום מתאים לאמנים ולסופרים. אלה נודדים, מאז, מקפה לקפה, בתנועות מסתוריות שאין להן הסבר טבעי.

בשנים האחרונות הסתודדו אמנים וסופרים ישראלים — ומי שחשב כי אחרים חושבים אותו לאמן או לסופר — בקפה נסית, רחוב דיזנגוף, תל-אביב. בכסית אפשר לאכול ולש' תות, אך אין הוא מקום להרצאות, לויכוחים ולשפיכת חומצה איש על יצירת רעהו — דבר שהוא דרוש לעצם מהותו של אמן. מפא"י הבחינה באופן גאוני במחסור זה, ביקשה לפתור בעזרתו בעיה חשובה — כיצד למשוך אליה את האמנים והסופרים שלא נלכדו, עדיין, ברשת מפ"ם. ניגשה מפא"י ופתחה את מועדון מלוא ברחוב זמנהוף, תל-אביב, כמסחתי עגבניה רקובה מקפה נסית.

השבוע נתכבד מלוא בהופעה חשובה: דוד בן-גוריון, ראש הממשלה, המבקש יותר ויותר לעשות לעצמו שם כאיש מדע, הש' תתף בשיתח'יחיד של דוד בן-גוריון על התניף.

השיחה עברה בשקט תרבותי, עד שהתלונן הסופר אברהם קריב, כי מישו השוה, באור' ניו, את דוד המלך לאבנ"ג גילדה, ראש ה' כנופיה הערבי בימי מאורעות תרצ"ו, ואת שמשון הגיבור לבנ"ג.

פה נתגלה כי ראש ממשלת ישראל אינו אדם הכפוף לתפיסות מקובלות. "מדוע לא?" שאל, "אני חושב שדוד המלך היה באמת אבנ"ג גילדה, ושמשון היה בנדיט."

רבים מן הנוכחים שחשבו כי מפא"י היא מפלגה שמרנית מטבעה, נאלצו להודות שדעה זו טעונה בדיקה מחדש.

* עומד לידו: יעקב ("מוש") הורוביץ, ער' רן המזרז הספרותי של הארץ.

הארץ

בהטלת כידון הגיע ראשון מנדלברויט ("הפועל") — 544.92 מ' ואחריו זילבר' מן ("הפועל") — 44.50 מטר (חצות) יוסף לובינסקי, כפר ברנדייס מתם 500 מטר בין שני חברים לאנודה. מבצע משטרתי, כפי שנערך אתמול, לבטחון האורחים לא היה עדיין כמוהו בישראל. (הארץ) דב תנחום, רמת-גן מאז בלעם, כמובן.

מינוטים

שיטת ציצור

שום אדם בעולם אינו אוהב מלשין, ה' בוגד בכני עמו. אולם כל מדינה הכירה בצורך להשתמש מדי פעם באמצעי לא-נעים זה. מדינת ישראל לא היתה יוצאת מן ה' כלל.

אולם בדבר אחד היה מדינת ישראל יור' צאת מן הכלל. כל מדינה אחרת הבינה שיש צורך להגן על סוכנים מפני זעם בני עםם שלהם — שהרי אחרת לא ימצאו בני קל סוכנים חדשים. השבוע הוכיחה ישראל גי' שה' בלתי-רגילה. ערבי שפעל למענה נגד בני עמו מעבר לגבול ומסר ידיעות על תנו' עת ההסתננות, נידון לגירוש מן הארץ אל מעבר לגבול, לחיק הערבים אשר עליהם הלי' שיון למען המדינה.

דוגמה מפורסמת אחת להתנהגות צינית כזו: יחס הס.ס. הגרמני לגבר מבצע ציצור, המרגל האלבני שנגב את הסודות החשובים ביותר מארון הברזל של הצייר הבריטי ב' אנקרה, קיבל תמורת זאת מידי הגרמנים סכום אגדתי — בכסף מוויף אולם "ציצור" היה יחיד במינו שלא כאותו ערבי.

תערוכות

פגזים וירקות

גשם סמיך של פגזים ירד על ירושלים. : זנח בית-החלוצות ברחביה עמדה אשה : מושפתה, מטפחת צבוענית על ראשה, חיל- קה לתור ארוך של אנשים, שתלעים רכים. השבוע נתכבדה אותה אשה, רחל ינאית בן-צבני, אשת נשיא המדינה, בפתיחת תע' רוכת ירקות מטעם אגודת מגן דוד ירוק, שהתקיימה באותו בית תלוצות. מגמת הת' ערוכה: להמריץ את בני ירושלים לגדל ירקות בגינותיהם. לחסך מבעד זר.

בין החרוצים שאלו את ירקות יגנותיהם, דב יוסף, אשר בפתיחת התערוכה, התפאר בטעמו המצוי של הגזר שלו.

שנים התאכזר. הסביר חיים ליבוביץ, יושב ראש האגודה, את דרכי פעולתה. הצ' לחנו להקים מפעל המצייין בחוסר-כל התר' מות. תקציב האגודה מתכסה על ידי "הפעור טיפ" ממכירת הזרעים והשתילים. רק שמינית מן התקציב מתכסה על ידי משרד החקלאות.

גנת רחל ינאית
דב יוסף —

התערוכה, אשר משכה קהל רב, לא איכ' זבה איש, פרט לשני אנשים שניסו לגנוב מאחד הכנים שתי קופסות שימורי ירקות. הם נתפסו כשהגניבה בידם, אבל לא הוסגרו למשטרה. הקופסאות היו ריקות.

נכים

הגזיהקנים האחרונים

מערכת החוקים של מדינת ישראל להגנת

זכויות נכי המלחמה היא, ללא ספק, הטובה שבעולם. אך לא תמיד ידעו מבצעייה להתע' לות לרמתה. לעתים קרובות התגלעו חי' כוכים בין הנכים לבין הממונים על שיקומם, איכוכים טבעיים הקיימים בכל מקרה בו אדם דורש יותר ממה שמציעים לו.

אך תמיד יושבו הבדלים, ואגף השיקום של משרד הבטחון יכול היה להתגאות ב' תוצאות עבודתו. לפני שנה נסגר האגף, במ' קומו הוקמה מחלקה מצומצמת. מיטב אני' שי האגף, שהתמחו בעבודתם, נטשו את מש' רד הבטחון, פנו להעסקויות אחרות.

כיום נמצאים 350 נכים * אשר טרם נמצא להם סידור. ככל שהמצב הכללי במדינה מח' מיר, קשה מצבם, הסיכויים לשיקומם נעשים קלושים יותר. הם פנו למחלקה שתתן להם הכשרה מקצועית ממשית, תאפשר להם להת' קיים בכוח עצמם. אולם בעוד שאגף השיקום הצליח לארגן, בזמנו, קורסים והכשרות מק' צועיות, חיילים משוחררים רבים ולנכים בע' לי כושר גופני גבוה, מתקשה המחלקה לה' טיח את התנאים הדרושים להכשרת נכים, בעלי הכושר הגופני הלכוי.

הוא הבין. אבל... מלבד הבעיה היסור' דית של הכשרה לעתיד, קיימת גם בעיה עכשווית בוערת. 350 הנכים הבלתי-משור' קמים מתקיימים על תגמולים ממשלתיים (90 ל"י) חודשיים. זהו מקור הכנסתם היחיד. תחילה קיבלו את תגמוליהם בראש כל חודש. במרוצת הזמן נדחה התשלום לאמצע החודש. כיום הוא מפגז בחודש וחצי. נכה שאינו מקבל את תשלומו בזמן אינו יכול לחפש לו תעסוקה צדדית. פעמיים, השבוע, התיישבו 100 נכים במשרד ראש מחלקת ה' שיקום בקריה, ניסו להסביר לו את מצבם. הוא הבין אותם, אך לא יכול לעזור.

מלבד הבלתי-משוקמים, מקבלים עוד כ' 500 נכים תגמול חלקי — גם כן באיחור של חודש וחצי. "כדי לעזור לחברינו," הר' ודעו, "ומבלי להקשות על הממשלה, אנו מו' כנים לדחות את קבלת תגמולינו, להסתפק באיגרות-חוב ממשלתיות. לכשירוחל לה' תש' לב לנו הממשלה." התנאי: הממשלה תשלם לבלתי-משוקמים את תגמוליהם מיד.

את התשובה יקבלו מפי שר הבטחון, לכ' שייפגשו אתו בתחילת השבוע.

דרכי חיים

חצי גרוש האכה

בחור הישיבה בן 20 היה מודאג. במ' קום האותיות השחורות שבספר הגמרא ש' היה מונח לפניו בישיבת מאה שערים, רקדו לעיניו דמויות של נערות ערומות. מגוי וגמור לסלק את הפרעה הרצינית ללימודיו, ביקר האברך אצל פסיכואנאליטיקן. הלה השכיב אותו על ספת עור, ישב מאחוריו, האזין לצרותיו. אלו כללו, מלבד פאטה מורגאנה של בחורות ערומות, גם וידוי על מעשי אונן, שיא כל החטאים בעיני בחור הישיבה.

לאחר שבועות מספר של טיפול מודרני, עדיין הוסיפו הדמויות החשופות לרקד על גבי דפי הספרים. יום אחד פגש הבחור, עתה כבר אומלל לחלוטין, בבחור שני בתל-אביב. גם הלה היה בחור ישיבה וגם הוא נרדף בעבר על ידי אותם יצורים דמיוניים ומעור' טלים שריקדו בין האותיות הקדושות.

אולם החבר הצליח להירפא, יעץ לירושלמי לפנות אל הממחה שעזר לו: בשכונת קט' מוץ הירושלמית, סיפר החבר, יושב רבי שליומה, גאון ממש, שיש לו שיטה בדוקה וטובה אלף מונים מן הפסיכואנאליזה. הוא ממש נהדר, הסביר, הוא בקיא במלאכת הלחימה בהרהורי חטא."

ג' X ג'. תלמיד הישיבה לא ראה כל רע במיזוג בריא של הרפואה המודרנית וזו של ימי הביניים, התיצב למחרת בפני רב שליומה. הגאון שמע בסבלנות את פרשת צרותיו המיניות, ביקש את האברך לשלש' את מכנסיו.

אין כשיטת 40 חסר אחד להפגת צרותיך והחזרתך לחיק התורה, הודיע, לקח בידו שוט עור, אמר תפילת "והוא רחום יכפר עוונתי", החל בהגשת התרופה.

צריך היה, לדעתו, להצליף ג' פעמים י"ג מלקות על אחוריו של החולה. אולם לאחר הי"ג הראשונות היה הבחור מוכן להפסיק. לא בן רב שליומה. הוא המשיך עד 39. המחיר שהבחור שילם בסוף הריפוי: 200 פרוטה, חצי גרוש בעבור כל מכה — וחצי גרוש אחד לצדקה.

מלקות ללא רישיון בביקורו הבא אצל

* בחלקם נכי מלחמת העצמאות, חלקם נכי צה"ל.

הפסיכואנאליטן, סיפר הבחור, שנוסף על צרותיו הפסיכיות לא יכול עתה לשבת, על איש הפלא משכונת קטמון. הרופא התקשר עם המשטרה, וזו מצאה את המלכה ה' מומחה. התרעם רבי שליומה על חוסר הב' נתו של הקצין החוקר. "אני עושה זאת בהחלט לפי דיני החמים ז"ל," טען בהברה אשכנזית. "כלום פסול הדבר? את התשלום תמורת הריפוי מסרתי לצדקה, לא השארתי בכיסי פרוטה! חוץ לזה," ניסה לשכנע, "כבר רפאתי עשרות בחורים."

המשטרה, שלמרות חיפושים מדוקדקים ב' יותר בספר החוקים לא מצאה טעיף מתאים למקרה בו מכה איש את רעהו בהסכמתו, נאל' צה בסופו של דבר להאשים אותו בהאשמה, שהיתה סיום מוצלח ביותר לשריד זה של ימי הביניים: עיסוק בריפוי ללא רישיון.

משפט

"אבא הרג את אבא"

שחי אמהות ישבו בבית המשפט. האחת היתה אמה של עליוה דאלל, מורה ממערכת סירה, שנרצחה ביום סגריר, לפני חדשים מספר, על ידי בעלה ג'ורג', לפי הודאתו. היתה זאת אשה כבת 60, צנומה, קיצרת קומה, שצעיף שחור כיסה את שערות ה' שיבה שלה ואת פניה הצמוקים, הרטובים מבכי.

בעוד חתנה, הנאשם, יושב בתא הנאשמים, לבוש חליפה כחולה, מגולח למשעי, כש' עיניו נוצצות, שערו השחור סרוק לאחור, סיפיה משוה על חיי הווג. ג'ורג', שעל אף החמסין היה צוארו עטוף בצעיף של צמר, שמע את האם אומרת: "מימי לא ראיתי יום טוב בחיי. הוא היה קורע מעליה את בגדיה, בועט בה. כמו עיני ראיתי אותו מכה בה. פעם השליך לעברה מגורת נפט בוערת, ופעם אחרת חבט על ראשה במיר בוערת, ופעם אחרת חבט על ראשה בסיר." "כזה יג'יר!" בבקר שלאחר ליל הרצח יצאה מבית הכנסת, נתקלה בשני נכדיה, ה' אחד בן שלש והשני בן ארבע וחצי. הם עמדו בפתח הצריף, התיפחו בבכי. השיב הכבוד, אברהם, לשאלת סבתו: "אבא הרג את אבא."

בנקודה זו פרצה הישישה בבכי מר כש' ידה מחזיקות בתמונת בתה. גם השופט הראה סימני התרגשות ובעיני רבים מן הקהל נראה דמעות. הנאשם הויז קצת את רגליו התנונות במכנסיים כחולים ומגוחצים יפה, אבל נראה שקט.

לאחר שהשופט החוקר העביר את דיגו של דאלל לבית המשפט המחוזי, בקש ה' נאשם להתראות עם ילדיו ממעברת סירה, לא בבית הסוהר. כאשר נתקל בסרוב, שאל בתמיהו: "למה לא? הם ילדי, ומה יגידו כאשר יראו אותי בבית הסוהר?"